

Leiderloos...

Proloog;

Het verhaal speelt zich af in een klein dorp genaamd Proistum. Proistum is één van de dorpen in een groot land genaamd; Capostor. En bij Capostor moet je voorstellen dat het ongeveer zo groot is als Rusland. En Proistum was een dorp die was opgericht na de oorlog. Want er was 2 jaar geleden een oorlog uitgebroken, dit kwam doordat de leiders van Capostor het niet meer met elkaar eens waren. En Capostor werd toen opgedeeld in 2 delen. Deze twee delen voerden oorlog tegen elkaar. De rest van de wereld wilde eerst mee gaan vechten, maar de oorlog was gewoon te wreed, dat ze besloten zich er niet mee te bemoeien. En na die twee jarige oorlog, was het stil in Capostor. De inwoners vluchtten alle kanten op. En ineens Was Capostor leiderloos. Soldaten namen namelijk geen orders meer op, en de leiders waren gevluht of gedood. En nu? Nu was Capostor opgedeeld in 10 grote provincies met verschillende dorpen. Sommige inwoners startte grote vechtgroepen, met 1 leider. Deze groepen gingen met elkaar in gevecht om de macht in handen te krijgen.

Hoofdstuk 1;

Vol in gedachten gezonken. Loop ik naast mijn broertje door het dorpje. Ik kijk even om naar hem. Hij is al best wel lang geworden. Ik ben gelukkig nog net langer dan mijn broertje. We zijn beiden allebei eigenlijk best wel lang. Beiden waren we ook wat breder gebouwd en traiden we wel wat om ons niet te vervelen in dit saaie dorp. Ik kijk naar mijn broertje en zie zijn donkerbruine haar nu wat glinsteren door de zon. Eindelijk weer zon. Het had de afgelopen dagen alleen maar hard geregend. Nu zie ik een plasje op de grond liggen en zie mezelf in de reflectie. Ook ik heb donkerbruin haar, donkerbruine ogen. Heel simpel allemaal. Ik zag de plastic tas in mijn broertjes hand. Het was nog een wonder dat we er eentje hadden. Daarin zitten de boodschappen voor de aankomende week. Het was niet veel maar we waren dat nu al eenmaal gewend. In de tas hadden we wat brood, melk en eieren. Gehaald van de plaatselijke boer die nog aardig genoeg was om eten aan de dorpingen uit te delen. In Proistum woonden toch wel bijna 200 man dus dat is wel een redelijke klus. Maar als de boer dat niet deed hadden we helemaal niks gehad. Er is helemaal geen supermarkt meer sinds de oorlog...

Ik keek weer op naar mijn broertje die nu wel wat groter leek. Er was wel bijna geen verschil in hoogte tussen ons twee. Terwijl hij 'slechts' 17 jaar oud was en ik al 19. Ja oké, hij zal wel bijna 18 worden. Denkend aan hoe lang we zijn laat me denken aan mijn vader. Mijn moeder is namelijk niet zo lang. Maar denkend aan mijn vader moet ik toch wel even slikken. Hij was namelijk sergeant bij de oorlog. Sinds de oorlog begon hadden we niks meer van hem gehoord. Dus we hebben geen idee of hij de hele oorlog eigenlijk wel overleefd heeft. En

daar is onze moeder eigenlijk kapot van. Maar ze is sterk gebleven tot op heden. Maar ik zie wel dat het haar nog steeds pijn doet.

Mijn broertje stoot me dan aan en begint met praten:

'Hey man, waar zit jij toch zo diep in gedachten?'

Ik moest toen even grijnzen en keek op naar hem en begon toen van:

'Van alles. Maar da's gewoonlijk voor mij hè.'

Mijn broertje keek toen weer naar voren en zei:

'Naja, ik kan je dan beter 'Roy de dagdromer' noemen als je zo door gaat.'

Ik keek verontwaardigd op naar hem en stootte hem aan zodat hij bijna in de plas waar we langs liepen viel.

Toen zei ik: 'Serieus? Dan noem ik jou Zay de...' maar ik kwam op niks.

Zay: 'geen ideeën?'

Ik hield mijn mond maar, grijnsde en schudde van nee.

Na een korte stilte begon ik weer met praten:

'Misschien moeten we iets halen voor mam, een cadeautje ofzo...'

Zay: 'Waar dacht je dan aan?'

Ik keek op en trok mijn schouders op.

'Nog niet echt een idee. Maar na alles wat er gebeurt is... Ze verdiend wel weer eens af en toe wat leuks toch?'

Zay knikte toen en humde als dat hij het met me eens was.

We liepen niet veel verder in een wat nauwer steegje. De huizen hier waren allemaal trouwens schots en scheef. Maar dat is ook wel te begrijpen als alle huizen hier door de bewoners zelf gemaakt waren. In het nauwere steegje stonden drie jongens wat bier te drinken. Ik keek naar Zay en besloot ze gewoon te negeren en door te lopen. Helaas

dachten de jongens niet echt hetzelfde en begonnen het pad te versperren.

Een van de jongens herkende ik maar al te goed. Hij had een donkere huidskleur, een rood petje verkeerd om op zijn hoofd om en had een sigaret in zijn mond.

Hij begon toen met praten:

'Ey! Roy en Zay Treverson! Lang niet meer gezien zeg! Hoe is 't? Ik dacht dat jullie gevlucht waren naar een ander dorpje ofzo. Maar ja, jullie zijn waarschijnlijk te bang om door het bos te lopen, hè?'

Ik keek op naar hem. Ik had geen zin om ruzie met hem te starten. Hij was de 'populairste' jongen van het dorpje. Iedereen hield van hem. Hij was al 21 jaar en zijn ouders hadden Proistum opgebouwd. Maar ik mocht hem gewoon niet want hij doet alsof hij de baas is. Zo had ik een keer een ruzie met hem dat uitliep tot een gevecht. Die ik hard verloor... Zay was erbij en zag het hele gevecht gebeuren. En is sindsdien niet meer tegen hem gaan praten, maar vond altijd maar dat hij gelijk had. Om zo een gevecht te voorkomen. Ik kwam die dag van het gevecht met een blauw oog terug thuis. En had Zay gesmeekt om dit niet te zeggen tegen mam. Zij is overal al bezorgd over, wat ik nog wel begrijp sinds pap. We logen dat ik tijdens het voetballen gevallen was. Wat ze gelukkig wel geloofde.

Ik raapte al mijn moed bij elkaar op en begon te praten:

'Wat wil je nou, Patrick?'

Kijkend naar Patrick zie ik dat hij weer van plan was ons tweeën te pesten. ik keek naar Patrick die duidelijk weer eens getraind heeft. Een gevecht zou ik nu al helemaal niet winnen tegen hem.

De twee jongens achter Patrick knikte naar hem en Patrick begon toen:

'Nou, ik heb besloten een groep te starten. Om de leiding over te nemen in Capostor. Mijn ouders vonden het een cool en slim idee. Ze 'supporten' mij al helemaal. We beginnen klein, eerst het dorp. Wat eigenlijk al van mij is. Daarna wil ik alle andere dorpen van gebied 9 overnemen. Daarna langzaam maar zeker dus heel het land, snap je?'

Ik keek vol verbazing op naar hem. Was hij nou serieus hiermee? Kijk hij was sterk. Maar niet slim. Daarnaast was ik ook vol verbazing dat hij nog niet gemeen naar ons toe was. Ik neem aan dat hij iets van ons nodig had.

Na een korte stilte zei ik van:

'Dat is wel een groot doel...'

Zay zag ik nog nadenken en toen vroeg hij:

'Durf jij dan al naar buiten te gaan? Die grote vechtgroep Southfearders ofzo zitten wel overal daarzo...'

Patrick: 'Tuurlijk! Ik ben niet bang voor die 'Southfearders' groep.'

Ik keek op met het horen van de naam van die groep. De Southfearders... Hun waren op het moment de grootste groep van de vechtgroepen die gebieden overnamen. Ze hadden namelijk al vele dorpen uit gebieden van 1,2,4,5,7 en 9 veroverd. Maar mensen zagen hun natuurlijk niet als leider. En ze vluchten naar andere dorpen zoals Proistum. Zo komen de mensen van Proistum aan alle nieuwtjes van buiten Proistum. Want zelf naar buiten gaan kom namelijk echt niet. Dat was veels te gevaarlijk.

Terwijl ik vol in gedachten was begon Patrick verder te gaan over zijn groep:

'Maar ik wil mijn vecht groep zo groot mogelijk hebben. Dus ik wilde jullie twee er ook in hebben.'

Ik net zoals Zay keken toen op vol verbazing. Ik keek toen wat meer naar Zay die wat blijer opkeek dan ik zelf. Dat snapte ik ook wel. Zay was het namelijk helemaal zat in Proistum. We woonden er al vijf maanden. Hiervoor woonden we in een groter dorp waar het veel beter was. Maar helaas was het te goed om waar te zijn en kwamen de Southfearders het overnemen. En al snel waren we met onze moeder gevlucht naar dit dorpje. Wat een gevaarlijke reis was. Want de Southfearders vielen altijd gevaarlijk aan als ze iemand vonden die vluchtte. Als iemand namelijk uit het dorp zagen die probeerde te ontsnappen en ze dat ontdekte. Dan was je sowieso vermoord. Maar dat boeide Zag niet zoveel. Hij vond het gewoon vreselijk om vast te zitten in een dorpje waar bijna niks te doen was. Ze hadden namelijk een Klein huis, geen elektriciteit... Wel hadden ze elke week weer een klein beetje eten. Niet veel, maar alle kleine beetjes helpen. Ook hadden ze een voetbal veld waar zowel ik als Zay dagelijks te vinden zijn. Maar hier hingen alle andere jongeren ook vooral. En dan met name Patrick en zijn maten. In het vorige dorp hadden ze wel elektriciteit, sport faciliteiten, veel eten en konden ze zonder gevaar uit het dorp lopen en gebieden verkennen. Jup. Er is veel veranderd. Maar voor zo'n goed dorp is het wel te verwachten dat het snel overgenomen zou worden door de Southfearders. Onze moeder had ons gelijk na die aanval verboden het dorp uit te gaan. Dus als Patrick nu aanbied dat we mee kunnen gaan uit het dorp om te vechten en alle dorpen te redden snap ik dat Zay graag daar mee aan zou willen doen. Zay wilde al bijna wat zeggen maar ik onderbrak hem voordat hij aan het woord kon komen en

zei: 'Euh nee. Nee... Wij gaan onze moeder niet verlaten. Niet na wat er allemaal gebeurt is.'

en ookal zei ik dit tegen Patrick, keek ik de halve tijd naar Zay. Zay gaf me een blik. En oh wat herkende ik die blik goed.

Maar ik schudde toen van nee en zei toen nog:

'Sorry...'

Ik trok Zay mee aan zijn arm en we liepen langs de drie jongens verder richting huis.

Achter me aan hoorde ik Patrick nog wat roepen van:

'Jullie zijn gewoon TE BANG! Ik wist het! Jack geef me maar 10 euro. Ik wist het.'

Ik hoorde Patrick en de andere twee hard lachen maar negeerde het en liep hard door.

Toen we ver genoeg gelopen waren keek Zay achterom en daarna naar mij. Zijn ogen stonden op onweer en hij vroeg toen boos:

'Waarom nou niet?!'

Ik negeerde het maar, want het had geen zin om dezelfde discussie voor de zoveelste keer aan te gaan, over hoe ze uit Proistum moesten ontsnappen.

Zay: 'Roy?!'

Ik zuchtte nu en stopte met lopen. Ook Zay stopte en keek me toen boos aan. Ik zei toen van:

'Je weet dat het niet mag van mam! En...'

Maar Zay onderbrak me al en zei:

'We kunnen toch stiekem gaan?'

Ik keek hem vol verbazing aan. Was hij al helemaal gek geworden?

Ik ging toen van:

'Ben je helemaal gek geworden?! Of ben je vergeten hoeveel moeite het alleen al kostte om hierheen te komen? Hoe

gevaarlijk het was?! En je laat mam toch niet alleen na wat er allemaal gebeurt is?!

Zay wilde wat zeggen, maar bedacht zich toch en zuchtte toen alleen nog maar even diep en keek naar de grond.

Ik zuchtte toen ook en zei toen maar van:

'Kom op, we gaan naar huis.'

En ik liep toen maar alvast door en na een lange twijfel hoorde ik Zay me ook achtervolgen. Langzaam aan liep hij weer mee.

Na nog zo'n drie minuten lopen kwamen we aan bij ons huis. Het was maar een één verdieping huis gemaakt van hout. Jup, hout. Wat echt niet handig was op de regendagen. Daarom hadden ze op het dak veel bladeren gestrooid. En vast gemaakt. Geen idee hoe, maar het houdt het meeste regen tegen. Ik zag onze moeder bezig met de was buiten. We hadden een klein voortuintje die met een kleine, ook van hout gemaakte, hek zichtbaar was. In de tuin was alleen maar een boom waaraan we de touw konden vastbinden waar onze kleding aan hing om te drogen.

Ik zag mijn moeder ons opmerken en ze reageerde gelijk: "Hey! Was er nog wat eten over?"

vraagt ze gelijk bezorgd. Want ja, het is nou eens voorgekomen dat we te laat bij de boer waren aangekomen. En daarom geen eten in huis hadden voor een week. Gelukkig waren de buurtgenoten nog een beetje aardig om wat te delen met ons.

Ik reageerde: 'Ja, genoeg voor een week.'

Moeder: 'Mooi. Zal ik straks dan maar voor jullie een broodje ei klaar maken?'

Ik dacht gelijk aan een lekker broodje met ei en zei: 'Lekker!'

En ik wilde gelijk naar binnen lopen.

Zay: 'We kwamen daarnet Patrick en zijn maten tegen.'

Moeder: 'Oh. En?'

Zay ging twijfelend door: 'Hij... wil nu ook een 'groep' starten.'

Snel ging ik er doorheen praten voordat Zay verder kon praten: 'Het is niks...'

Maar Zay ging er doorheen: 'Hij vroeg of we mee wilden doen.'

Moeder: '... Dus... Dat jullie ook naar buiten gaan?'

Zay: 'Nou, we gaan eerst gewoon Proistum overnemen.'

Daarna zien we wel verder neem ik aan.'

Ik: 'Geen zorgen mam, ik heb al nee gezegd.'

Zay: 'Maar je snapt het niet! Ik wil wel mee gaan!'

Ik begon toen een beetje boos te worden, en zei van:

'En wat dan? Dat je dan op je eerste dag al neergeschoten wordt?!'

Hun moeder ging toen boos van:

'Roy! Zeg dat niet! En Zay, het spijt me, maar het is te gevaarlijk.'

Zay keek verontwaardigd op en zei toen van:

'Maakt mij niet uit, het is leuker dan hier zitten, hopen dat het ooit weer goed komt. Je weet dat dat niet gaat gebeuren!

Ik bedoel maar; de rest van de wereld heeft nooit meer omgekeken naar ons land! Het boeit ze echt niks dat we hier allemaal vergaan! We moeten er zelf wat aan doen!'

Ik: 'Alsof jij iets kan betekenen!'

Zay: 'Ik kan het in ieder geval proberen! En jullie kunnen me niet tegen houden!'

Zay liep boos weg en gooide zijn boodschappentas op de grond.

Moeder: 'Zay!'

Maar Zay negeerde haar en hij liep weg. Ik keek maar een beetje geïrriteerd zijn kant op. Ik zuchtte toen diep en zei: 'Ik ga wel achter hem aan...'

Moeder: 'Oké... Maar wees wel aardig... Hij is duidelijk verdrietig.'

Ik knikte en liep toen langzaam achter hem aan. Dit is niet de eerste keer dat Zay boos weg loopt, hij doet het wel eens in de twee weken. Soms wel vaker. Het begint gewoon een beetje te irriteren. Hij is namelijk niet de enige die hier doorheen moet gaan. Hij moet gewoon begrijpen dat hij even rustig aan moet doen.

Van een afstand kon ik Zay naar de dichte poort van Proistum toe lopen. Hij opende de grote en vooral zware deur. Ik was best wel verrast dat hij de deur open kreeg.

Hij keek naar achteren om te zien of er iemand achter hem was. Ik begon alvast naar hem toe te sprinten maar toevallig zag hij mij nog niet. Toen zag ik hem naar buiten kijken, naar een woestijnachtig gebied. Na zo'n 200 meter was er wel al een woud te zien. Dit zien we bijna nooit. Er is namelijk een hele grote muur om het hele dorp heen gebouwd. Dus iedere keer wanneer de deur open gaat, zijn we weer verbaasd over hoe groot de wereld buiten Proistum alleen al is.

Van ver kon ik al zien dat Zay twijfelachtig keek. Maar uiteindelijk wilde hij naar buiten lopen.

Ik was al helemaal bekaf van het sprinten maar riep toch nog: 'Zay!'

Hij keek om en zag mij naar hem toe hollen.

Zay: 'Je kan me niet tegen houden!'

Ik kwam bij Zay staan en hapte toen weer even naar adem na die korte sprint. Mijn conditie is toch echt wel érg slecht

geworden, bedacht ik me zo even. Vroeger had ik op atletiek gezeten, maar omdat ik daar mijn interesse in verloor, ging ik overstappen op voetbal. Maar sinds de oorlog is hij gestopt met sporten. Naja, af en toe wat trainen met Zay, maar dat hielp dus blijkbaar niet genoeg voor mijn conditie.

Zay keek om naar mij maar liep toen naar buiten.

Ik ging toen van: "Dus? Wat ga je nu doen? Even rondlopen op niemandsland? Ik dacht dat je lid wilde worden van Patricks domme team?"

Zay keek naar de grond en zag een steentje, en hij schopte die even ver weg. En Zay schreeuwde toen van:

'Ik weet niet meer wat ik wil! Ik wil gewoon weg! Ik wil niet mijn hele leven hier vast zitten! Snap jij dat dan niet?!'

Ik liep nu voorzichtig naar Zay toe, dus ook naar buiten.

Wetende dat het niet mocht. Maar die paar meter naar buiten zouden toch niet zo erg zijn, toch?

Ik: 'Natuurlijk snap ik je wel, ik haat het hier ook. Maar om mee te gaan met Patrick is geen slim idee. Hij is de halve tijd een dronken gek... Wil je met die gek meegaan door gevaarlijke gebieden? Ik zie het niet eens in dat jullie het een week hier alleen uithouden.'

Zay: 'Maar dit is mijn enige kans!'

Ik: 'Dat weet je niet. Wie weet kunnen we ooit als mam er klaar voor is, met een goede nieuwe leider meegaan.'

Het was namelijk vaker zo dat mensen uit verschillende teams mensen probeerden aan te sluiten bij hun team. Elke keer mochten ze niet van hun moeder.

Ik ging na een korte stilte verder: 'Maar tot die tijd... Moeten we er hier het beste van maken.'

Zay keek verdrietig naar beneden. Maar knikte uiteindelijk wel.

Ik zei: 'Kom op, laten we naar binnen gaan,' terwijl ik al naar de deur toeliep. Ik keek toen even om naar Zay die nog even stil stond en naar de grond stond te kijken.

Ik kon het niet laten om even een grap te maken:

'Tenzij je eerst hier nog als een klein meisje wilt gaan huilen.'

Zay: 'Hey!'

Dat vrolijkte Zay duidelijk op, en hij sprong met een snoekduik hard tegen mij aan, en ze vielen beiden op de grond, en moesten lachen. Maar toen opeens hoorden we een sissend geluid. Ik keek om naar Zay, die ook toen naar mij keek.

Ik ging als eerste opstaan en volgde het geluid. En liep zo langs de muur. Na een paar stappen zag ik opeens waar het sissende geluid vandaan kwam: Een granaat! En hij was al bijna klaar om af te gaan...

Ik draaide me om en keek waar Zay was, die blijkbaar maar drie meter achter me stond. Hij was ook het geluid achtervolgt.

Ik seinde hem weg en riep toen snel: 'Bom!'

Zay keek bang op en we sprintte beiden voor slechts een halve seconde de andere kant op. Toen ging de granaat af. En we vielen allebei door de explosie een paar meters weg. Ik viel net achter Zay. Het was even donker voor mijn ogen. Maar al snel kwam mijn zicht weer wat terug.

Het voelde niet zo dat ik echt geraakt was door de granaat, wat al een enorme opluchting was. Wel was er een pijnlijk harde gepiep in mijn oren.

Ik zag Zay al op willen staan, maar door al het gepiep heen hoorde ik een wat mannen achter me schreeuwen.

En ik wist al genoeg; het waren de Southfearders.

Toen zag ik Zay een tweede poging doen om op te staan. Maar ik pakte Zay's been toen snel vast om hem tegen te houden.

Zay keek alleen maar verbaasd om naar mij. Hij had duidelijk minder last van de explosie van de granaat dan ik.

Ik zag in Zay's blik toen wel even een bezorgd gezicht en toen zag ik dat hij wat meer omhoog keek naar de mannen die achter ons zaten. Hij keek naar de Southfearders!

Zay stond toen op en wilde hun aanvallen.

Was hij nou al helemaal gek geworden?!

Hij holde naar de mannen toe. Met moeite keek ik om naar wat Zay ging doen, terwijl ik pijnlijk riep van:

'Nee! Zay!!!'

Ik vond het al verbazingwekkend dat Zay toen één man neersloeg. Maar geen eens een seconde later hoorde ik een geweer afgaan. Zay was geraakt... Nu zag ik Zay langzaam omvallen naar voren. Maar ik kon niet zien waar hij geraakt was. Maar het moest ernstig zijn.

Hoe graag ik nu ook wilde opstaan en al die mannen wilde neerslaan, wist ik dat ik beter op de grond kon blijven liggen, alsof ik al 'uitgeschakeld' was. Wonder boven wonder renden de Southfearders langs me het dorp in.

Toen ik geen enkele meer in zicht zag, stond ik zo snel mogelijk op, wat pijnlijker was dan gedacht. Maar dat negeerde ik en ik holde naar Zay toe.

Ik draaide hem op z'n rug en zag toen dat Zay gelukkig alleen 'maar' geraakt was op zijn been. Wat verklaard waarom Zay zo snel was omgevallen.

Zay: 'Hèhè... Dat was een korter gevecht dan gedacht...'

In ieder geval had hij zijn humor nog niet verloren.

Ik: 'Hoe kon je nou zo dom zijn?!'

Maar voordat Zay terug kon reageren hoorden we geschreeuw vanuit het dorp. Ik begon toen heel erg te twifelen wat ik moest doen. Of ik zou naar binnen gaan en vechten. Of ik zal bij Zay blijven.

Maar ja, als ik zou gaan vechten, zouden ze me sowieso direct neerschieten. En als de dorpingen gewoon gaan luisteren, dan wordt er niemand vermoord...

Ik besloot Zay te pakken bij zijn armen en hem ergens te verstoppen. Alvast zoekend naar een goede verstopplek sleepte ik Zay mee. Waarvan ik wist dat Zay het niet al te leuk zou vinden. Maar ik ga hem niet optillen.

Na een kort tijdje vond ik een kleine rots, die wel groot genoeg was om ons daarachter te verstoppen. Zodat we veilig zouden zijn, voor als ze ons op de terugweg toch wél wilde vermoorden.

Met tegenzin zat ik me nu te verstoppen. Want als je al het geschreeuw uit het dorp hoort... Dan kan je toch niet je verstoppen als een lafaard? Zal die ene Patrick ons waarschijnlijk alweer staan uitlachen. Tussendoor hield ik ook druk op Zay's wond.

Zay: 'MOET dat nou? Dat doet alleen maar pijn!' fluisterde hij. Ik fluisterde terug: 'Tenzij je dood wil bloeden, moet het wel.'

Zay: 'Volgens mij kan ik niet doodbloeden door geraakt te zijn in mijn been!'

Ik: 'Ik weet het ook niet zeker, maar ik wil het niet riskeren.'
Tussendoor bleef het maar geschreeuw in het dorp. Ik keek nu pijnlijk naar de grond en probeerde het te negeren. In ieder geval hoorden we nog geen kogels vliegen door de lucht...

Zay begon toen plots met praten: 'Als je wilt moet je gaan. Laat mij jou niet tegenhouden!'

Ik: 'Hey nee! Ik verlaat jou niet. Mam zal me dan zo gaan haten.'

Zay: 'Wat als ze mam nu aanvallen?'

Ik: 'Arg! Je weet hoe moeilijk je het voor me maakt?!' Zay: 'Laat mij maar gewoon.'

Ik dacht toen na en keek op toen ik een idee had.

Zay: 'Euh... Waar denk je aan?'

Ik maakte toen de mouw van mijn trui kapot en bond deze vast aan Zay's been. Zodat de wond wel druk bleef voelen en het bloeden zou gaan stoppen.

Zay kreunde even en zei toen: 'Dat is misschien wat te strak...'

Ik: 'Goed, kom op.'

Ik had dan misschien nooit iets van EHBO geleerd, maar uit series die ik vroeger keek zag ik het ook een keer zo gebeuren. Dus het zou vast wel goed zijn.

En toen stond ik op en trok Zay omhoog.

Zay hinkte, en steunde op mijn schouder.

We liepen terug naar de deur, die weer dichtgedaan was.

Toen we de deur opendeden zagen we alle ravage die al gepleegd was door de Southfearders. En alles wat nog steeds bezig was. Ze maakten letterlijk alle gebouwen kapot. En ook wat in brand. Er lagen al wat mensen op de grond. Geen idee of ze nog leefden...

Ik besloot het te negeren en liep snel door richting huis. Dit was namelijk niet de eerste keer dat we zoiets hebben meegemaakt. In onze vorige dorp gebeurde precies hetzelfde.

Zay: 'We moeten hun helpen...!'

Ik: 'Eerst naar mam.'

Ik zag wat families huilen van waar ik langs liep, huizen kapot, gebouwen kapot. Maar we liepen door.

Eenmaal aangekomen bij hun huis, wat nog heel was.

Zag ik mijn moeder, die verbijsterd vanuit een kiertje door het raam keek.

Toen zag ze mij en Zay.

Hun moeder rende naar buiten en riep:

'Jongens! Wat is er gebeurt?!'

Ik: 'Ze hebben Zay geraakt...'

Moeder: 'Gaat het?'

Zay: 'Ik leef nog...'

Terwijl onze moeder Zay's been zag keek ik om naar het dorp. Ik kon het tóch niet aanzien... Ik had de vorige keer in het vorige dorpje niet geholpen, en heb er sindsdien nog steeds spijt van. Ik besloot alvast te lopen naar waar de Southfearders waren.

Van achter mijn schouders hoorde ik mijn moeder nog naar mij roepen. Maar ik zei toen maar van:

'Ik ga ze tegen houden!'

Mijn moeder riep toen nog wat, maar ik besloot het te negeren en holde naar waar ik het meeste geluid hoorde.

Toen zag ik een paar mannen bij de supermarkt.

Ze maakten al het brood kapot, en gooide het deeg op de grond.

Ik: 'Hey! Wat is jullie probleem?!'

Die paar mannen bleken vier bewapende mannen te zijn. Ze keken om naar mij. En ik voelde me opeens niet meer zo zelfverzekerd als een paar seconden geleden. Maar bleef toch op mijn plek staan.

Een van de mannen: 'Loop weg, nu je nog kan.'

Ik luisterde niet en ging verder van:

'Kijk, jullie hebben ons al overgenomen. Je hoeft ons niet te laten uithongeren!'

Een andere man ging van: 'We kunnen doen wat wij willen.'

Ik zei toen van: 'Ik laat dat niet toe!'

Woorden waar ik gelijk spijt van had. Ik wist dat ik geen kans maakte tegen deze drie mannen. maar dit was hun enige eten, en hij kon ze afleiden van hun eten kapot maken, ook al bracht ik hiermee mezelf in gevaar.

De drie mannen bleken uiteindelijk vier mannen te zijn en ze liepen naar hem toe. Ze lieten gelukkig wel het eten met rust, maar liepen nu wel dreigend naar mij toe en omringde mij van vier kanten.

Een man: 'Nou jongen, wat ga je doen?'

Ik voelde wel woede en besloot dat maar nu te gebruiken en sloeg toen die man hard tegen zijn hoofd aan. Hij bokste zo tegen de muur aan. Voordat deze man kon herstellen werd ik al door de andere drie mannen aangevallen.

Ik wist nog eentje terug te slaan maar niet veel later vond ik mezelf al terug op de grond liggend, en waren de mannen tegen mij aan aan het schoppen.

Uiteindelijk kwamen de twee boeren van Proistum binnen, en riepen ze wat. En uiteindelijk waren de vier Southfearders weg.

Ik hoorde ze nog iets vaags zeggen van: 'Het begon toch al saai te worden, geen uitdaging.'

Alles voor mij voelde pijnlijk. Waarschijnlijk zat ik vol blauwe plekken en wonden. Maar ik was opgelucht dat ze op z'n minst niet gingen schieten op mij. Ik bleef maar even liggen op de grond en sloot uiteindelijk mijn ogen.

Het klonk alsof de twee boeren bij mij gingen hurken. Maar het klonk allemaal vaag een echoënd.

En het klonk ook ver weg dat de Southfearders klaar waren en weggingen. Maar het maakte niet meer uit. Ze hadden alles al kapot gemaakt... En toen hoorde ik even niks meer...

Hoofdstuk 2;

Ik opende langzaam mijn ogen. Ik voelde zacht de wind langs mijn huid. En keek nu om mij heen. Ik was in mijn kamer.

Geen idee hoe ik hier gekomen was. Maar ik lag op mijn bed. Toen ik overeind kwam voelde ik overal een stekende pijn. Mijn hoofd bonkte nog het ergst van de pijn.

Ik kwam overeind en toen voelde ik dat mijn keel erg droog was en hoestte toen een keer.

Toen hoorde ik opeens Zay: 'Roy!' roepen.

Ik keek naar links, want daar was al Zay's 'Kamer'. Want hun twee moesten een kamer delen. Hun huis was namelijk erg klein.

Ik zag Zay van zijn bed af komen lopen en hij liep wankelend naar mij toe.

Zay: 'Jij bent eindelijk wakker!'

Zay zag er extra vrolijk uit nu. Ik keek verbaasd naar hem op en dacht terug wat er nou allemaal gebeurd was. En langzaam kwam alles weer terug.

Na een stilte om na te denken vroeg ik toen maar: 'Euh... Hoe is je been?'

Zay: 'Dat komt wel weer goed! Maar hoe dom was jij wel niet?! Zomaar de held spelen en gelijk daarna neergeslagen worden door 4 man?!'

Ik keek beschaamd naar beneden. Ik was inderdaad dom bezig.

Zay: 'Nou, als we de boeren moeten geloven, heb je wel het eten gered.'

Ik knikte toen even.

Na een stilte begon Zay weer van: '...Er waren wel vier mensen vermoord...'

Ik schrok op en riep: 'Wat?!'

Zay liep toen langzaam en vooral moeizaam terug naar zijn bed. Zay: 'En, we zijn overgenomen. Maar ja, dat was al duidelijk.'

Ik wilde toen ook op gaan staan, maar het was wel erg pijnlijk.

Zay zag dat ik probeerde op te staan en zei snel:

'Woah! Je moet ook weten; Je was twee dagen aan het slapen.'

Ik keek op, zolang?! Maar ik besloot het te negeren en deed alsof het niks was en ging verder met moeizaam en pijnlijk op te gaan staan.

Zay zuchtte diep en voordat ik uit de kamer kon lopen, hield hij me even tegen.

Ik: 'Wat?' Ik vond mezelf toen hij dat zei bozer overkomen dan hij had gewild.

Zay: 'Ik... Euh... Wilde sorry zeggen... Het was mijn schuld dat... Ze binnen konden komen. En dat jij zo geraakt was...'

Ik vond het pijnlijk om Zay zo te zien, hij had er echt moeite mee en gaf zichzelf de schuld voor wat er gebeurd was. Ik zei toen snel van:

'Wat voor onzin bedenkt je nou weer? Ben je altijd zo'n emotioneel wrak als ik er te lang niet ben?'

Zay grijnsde toen even. En ik gaf Zay een schouderklopje.

En liep zo toen door. De pijn negerend. Het gaat wel over...

Toen ik de woonkamer binnenliep, zag ik mijn moeder net eten klaar maken.

Toen ik nog een stap verderzette, hoorde mijn moeder mij al.

Ze draaide zich om en zag mij daar ongemakkelijk staan in de deuropening. Haar gezicht veranderde heel snel van normaal naar heel blij.